

BARBARA DE SMEDT

KOUD

**BORGERHOFF
& LAMBERIGTS**

Hoofdstuk 1

Pieter

Vandaag is de dag die de rest van zijn leven zal bepalen. Pieter De Saegher voelt het aan het bloed dat door zijn aderen raast: het raderwerk van het universum klikt in elkaar. Dit is een kantelmoment.

Pieter wrijft over het litteken op zijn neus, een herinnering aan een caféruzie van jaren geleden, en staart naar zijn spiegelbeeld. Dadelijk neemt hij het belangrijkste tv-programma op dat hij tot nu toe gemaakt heeft. Al vijftien jaar maakt hij tevergeefs jacht op Oscar Plessers, een monster dat het niet verdient in vrijheid te leven.

Hij sluit zijn ogen en ademt diep in. Oscar Plessers is zijn Windom Earle, zijn Agent Smith en zijn professor Moriarty in één. Hij vertegenwoordigt alles wat Pieter verafschuwt in dit leven. Dat hij er tot op vandaag nog steeds niet in geslaagd is Oscar op te sporen, pijnigt hem al veel te lang, als een onderhuidse zweer.

Pieters tegenstanders verwijten hem tunnelvisie en obsessief gedrag. Ze vinden dat hij Oscar eigenschappen toeschrijft die hij niet bezit. Alsof Pieter op heksenjacht is.

Onzin, natuurlijk.

Hij weet dat in ieder van ons een donkere kant schuilt. Licht kan nu eenmaal niet bestaan zonder duisternis, en omgekeerd. Zelf kent Pieter die donkere kant heel goed. Te goed, misschien. Zijn zus Tinne keerde er nooit meer van terug.

Iedereen heeft geheimen. Iedereen. Dat leerde Pieter als kind al.

Door de dood van zijn zus werd hij onderzoeksjournalist en waarschijnlijk was het zijn fascinatie voor die donkere kant die hem tot de zaak van de ontvoerde Julie Meskens had aangetrokken.

Maar bij Julie en Tinne was de duisternis slechts een deel van hen. Bij Oscar is er niets anders meer. Bij hem kreeg de 'Dark Side' de bovenhand.

Pieter zucht en concentreert zich op zijn script. Brandstichting, dieren mishandeling en bedplassen, dat zijn de tekenen van een psychopaat in wording, leest hij. Het is een theorie uit de jaren zestig die indertijd de 'Kwaadaardige Drievuldigheid' werd genoemd, gebaseerd op een onderzoek dat het gedrag van zware criminelen in hun kindertijd bestudeerde. Hoewel Pieter weet dat hij de stelling met meer dan een korrel zout moet nemen, aangezien ze jaren geleden al werd weerlegd, nemen de meeste mensen dit nog steeds als waarheid aan. En wat voor de meeste mensen goed genoeg is, is perfect voor televisie, dus houdt hij de tekst in het script. Bovendien past de theorie als gegoten in zijn verhaal.

Vanavond is zijn grote moment, zijn kans om te bewijzen dat hij nog steeds relevant is, ondanks de tegenvallende kijkcijfers van de laatste maanden. Hij wil dat de kijkers uit zijn hand eten. Dat ze vanaf het eerste woord aan zijn lippen hangen. Daarvoor moet hij extra drama in de strijd gooien. Dat hoort er nu eenmaal bij, al zeurt een stemmetje in zijn hoofd dat hij niet mag overdrijven met zijn stelling. Vooral dat bedplassen zit hem dwars. Er zouden nogal wat psychopaten rondlopen als dat het criterium zou zijn. Zijn eigen zoon, Gabriel, heeft heel lang in zijn bed geplast. Pieter kan zich niet herinneren hoe vaak hij de lakens midden in de nacht moest ververset na het zoveelste 'ongelukje'. Volgens zijn ex was dat een gevolg van de scheiding, maar Ellen duwde nu eenmaal alles wat misliep in dat vakje.

'Even niet aan uw gezicht komen, meneer De Saegher,' zegt Katrien, die zijn make-up doet, als hij weer onbewust aan het litteken op zijn neus wrijft. Ze neemt zijn gezicht onder handen met een kwast met matterend poeder. Het ruikt een beetje naar talk en heel even sluit Pieter zijn ogen en laat hij zich meevoeren door een herinnering aan Gabriel toen die nog een baby was, toen Pieter en Ellen nog samen waren en zij niet de verbitterde vrouw was die ze vandaag is.

Het was Pieters taak om 's nachts op te staan als Gabriel huilde, want Ellen zorgde overdag voor hem. Hij kon er best van genieten om, nadat hij Gabriels luier had ververst en zijn billen met talk had bestoven, nog even op de bank te gaan liggen met de baby op zijn buik en wat langs de nachtelijke tv-programma's te zappen tot het kleine hoopje mens weer in slaap viel. Niet zelden vond Ellen hen daar 's ochtends, terwijl de tv nog stond te spelen. Dat leven lijkt lichtjaren achter hem te liggen.

Pieter opent zijn ogen en ziet zichzelf in de spiegel van de make-upruimte: een man van bijna vijftig die nog steeds met een soort van nonchalante trots hetzelfde warrige kapsel draagt als toen hij twintig was en daarmee wegkomt, ondanks de wallen onder zijn ogen. Zijn grijzende stoppelbaard is het enige wat Pieters leeftijd verradt, maar hij houdt niet van scheren. De kleur van zijn haar is, op het grijs in zijn baard en bij zijn slapen na, nog steeds zo goed als zwart. Een heel verschil met de witblonde krullen van Gabriel. Wat lijkt die jongen toch op zijn moeder. Hoe ouder hij wordt, hoe groter de gelijkenis. Is dat de reden waarom het zo moeilijk is voor hem om een band op te bouwen met zijn zoon?

Hij wrijft over zijn kin, maar Katrien duwt zijn hand met zachte dwang opzij. Pieter laat zich opnieuw meevoeren in zijn mijmeringen, over Sarah deze keer. Slimme Saartje, noemt hij haar, met haar vlijmscherpe geest. Als er iemand is die zijn schrijfsels mag lezen voor hij ze publiceert, is zij het. Ze slaagt er steeds in zijn artikels naar een hoger niveau te tillen. Hij ziet haar voor zich, met haar bleke huid en donkere haren, haar neusbrug die een kleine welving heeft, wat haar gezicht extra mooi maakt, en haar grijsblauwe ogen die een tikje te ver uit elkaar staan. Hij mist haar.

Hij zucht diep en Katrien kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij schenkt haar een glimlach. Pieter voelt de rug van zijn t-shirt klam worden onder zijn leren jas. Buiten is het koud, maar in de studio staat de thermostaat hoog. Dat wordt nog wat dadelijk, onder de studiolampen.

Cold Case Vlaanderen heet het programma dat hij al jaren presenteert. Zijn succes in de media begon meer dan tien jaar geleden

toen zijn boek *Pieter* werd gepubliceerd, over zijn cruciale rol in de verschillende moord- en ontvoeringszaken die hij hielp oplossen. Het waren de hoogtijdagen van zijn populariteit. Zijn sterrenstatus in Vlaanderen was enorm, getuige de lange rijen mensen die een gesigneerd exemplaar wilden van zijn boek. De vertaalrechten werden aan verschillende landen verkocht en hij werd overal gevraagd voor interviews. Zijn succes had echter een keerzijde: door zijn toenemende bekendheid kon hij steeds moeilijker undercover gaan. En laat dat nu net zijn waar hij zo goed in was. Bovendien begon zijn turbulente levensstijl zijn werk in de weg te staan. Elke week stond zijn gezicht wel ergens in een roddelblad. Hij feestte te veel. Ging met te veel vrouwen uit, soms twee op een dag. Zijn collega-journalisten smulden ervan hem in een slecht daglicht te stellen en de lezers verslonden met veel smaak elke letter die over hem werd geschreven. Wat mensen zo boeide aan zijn liefdesleven, had hij nooit begrepen. Het enige positieve uit die periode was dat Ellen-de-ex elk artikel las en vervolgens becommentarieerde in zijn mailbox. Hoogst amusant.

Zijn telefoon trilt in zijn broekzak. Als je het over de duivel hebt: Ellen.

‘Dit is geen goed moment,’ zegt hij gedempt. ‘Ik ga zo opnemen.’

‘Dan is het wel een goed moment, want je bent nog niet begonnen.’

Pieter rolt met zijn ogen. Ellen weet hoe belangrijk deze uitzending voor hem is. ‘Kan het echt niet wachten?’ vraagt hij.

Ellen slaakt een geïrriteerde zucht. ‘Denk je dat ik je zou bellen als het kon wachten? Denk je dat ik niet weet dat jij en dat ego van jou straks weer in close-up op mijn tv-scherm verschijnen?’ Hoewel haar stem beheerst klinkt, hoort Pieter het venijn erin doorschemeren. ‘Hoe minder ik met jou moet praten, hoe liever ik het heb. Ik dacht dat je dat wel wist,’ sneert ze erachteraan.

Pieter zucht gelaten en geeft toe. ‘Wat is er, Ellen?’

‘Die zoon van jou, dat is er.’

Daar gaan we weer. ‘O, dus nu is hij weer mĳn zoon?’ Hij kan er niets aan doen. Elk gesprek met Ellen brengt het slechtste in

hem naar boven. Het niveau daalt steevast onder nul, zodat hij wel een dreinende kleuter lijkt.

Gabriel is al jaren een pijnpunt in hun relatie, maar wat Pieter betreft ligt het probleem bij Ellen. Toen ze uit elkaar gingen, deelden Ellen en hij het ouderschap, maar volgens Ellen zorgde Pieter niet goed genoeg voor Gabriel en zette hij zijn carrière op de eerste plaats. Toegegeven, het gebeurde wel eens dat Pieter zo in zijn werk opging dat hij Gabe te laat van school ophaalde, maar er was nooit iets ernstigs gebeurd.

En toch, toen Gabriel zes was, kreeg Ellen een rechter zover om de voogdij voltijds aan haar en haar vriend Maarten toe te kennen. Op dat ene weekend om de twee weken na, natuurlijk, waarin Pieter met Gabriel naar de bioscoop ging. En naar McDonald’s. Of iets anders deed wat Ellen niet goedkeurde. Maar de laatste jaren was Pieter zelfs geen weekendvader meer. Rond zijn vijftiende wilde Gabriel plots niet meer komen. Hij weigerde uit zijn kamer te komen als Pieter hem kwam ophalen. Of, als hij dan toch meeding, bokte hij het hele weekend. Na een paar mislukte vaderweekends besloot Pieter om de jongen zelf te laten beslissen en er geen drukte rond te maken. Het had toch geen zin om een puber iets tegen zijn zin te laten doen. Ellen begreep dat niet. Ze verweet hem dat hij zijn vaderlijke plicht ontliep. Dat begreep Pieter dan weer niet: nu had ze eindelijk haar zin en was de jongen altijd bij haar, was het nog niet goed.

Heeft hij het te snel opgegeven? Om eerlijk te zijn, had hij niet verwacht dat Gabriel echt weg zou blijven. Hij dacht dat het een fase was waar de jongen doorheen moest en dat hij uiteindelijk zou bijdraaien. Elke puber zoekt toch de grenzen op van wat kan en wat niet kan? Maar weken werden maanden en Gabriel begon te ontsporen. Hij bleef ’s avonds laat op straat rondhangen, ging met de foute mensen om en luisterde uiteindelijk helemaal niet meer naar zijn moeder. Van die vijf van een Maarten hoefde Ellen niet veel hulp te verwachten; die had de jongen al helemaal niet in de hand. Gabriel deed niets anders dan spijbelen en videogames spelen. Eén keer had Pieter nog een poging gedaan om toena-

dering te zoeken, maar dat was faliekant misgelopen. Hij had Gabriel beloofd hem en zijn beste vriend Alan naar de kartbaan te brengen, maar op dat moment was hij met een grote undercoverzaak in de Antwerpse diamantwijk bezig, waardoor hij die afspraak volledig vergat. Sindsdien praat Gabe niet meer met hem. Toen Alan verongelukte met zijn brommer, ging het met Gabe van kwaad naar erger, en uiteindelijk waren zijn schoolresultaten zo bar slecht dat hij zijn laatste jaar van de middelbare school moest overdoen.

‘Wat heeft hij gedaan?’ vraagt Pieter. Hij probeert het ongeduld uit zijn stem weg te filteren.

‘Hij heeft de schoolcomputer gehackt om zijn resultaten te vervalsen. De politie wil hem spreken. Weet jij waar hij is?’

Even valt Pieter stil. Gehackt? Dat klinkt ernstig. En strafbaar. Gabriel is meerderjarig. Waarom heeft hij zo iets stoms gedaan? En hoe heeft hij dat geleerd? ‘Natuurlijk weet ik niet waar hij is, ik heb hem al weken niet gezien.’ Hij probeert zich te herinneren wanneer de laatste keer was, maar het wil hem niet lukken.

Ellen lacht spottend. ‘Jij bent echt “Vader van het Jaar”, hè, ongeloofelijk.’

Hij zou haar door de telefoon kunnen trekken omwille van die opmerking, maar besluit zijn kalmte te bewaren. Deze avond is te belangrijk. De reden waarom hij geen gezinsleven heeft – toen niet, nu niet en misschien nooit – is dat hij zo goed is in wat hij doet. Maar dat staat allemaal op losse schroeven, tenzij deze uitzending voor een doorbraak zorgt. In gedachten hoort hij de stem van de studiobaas hem de les lezen: ‘De tijden zijn veranderd, Pieter, er zijn geen budgetten meer voor programma’s als *Cold Case*. Misschien moet je een YouTubekanaal beginnen.’

Over zijn lijk. Als dit zijn laatste seizoen is, dan gaat hij er met een knaller uit. Hij heeft geen tijd voor Ellens gezeur. ‘Luister, als ik hem hoor of zie, laat ik het je weten, goed? Hij duikt wel weer op,’ zegt hij met opeengeklemd kaken, voor hij zijn telefoon volledig uitschakelt. Het is tijd om naar de studio te gaan.

‘Goedenavond, beste kijkers,’ begint hij, terwijl de camera hem in close-up neemt. ‘Brandstichting. Dierenmishandeling. Bedplassen.’ Hij pauzeert even tussen elk woord. ‘Dat zijn de eerste vroege signalen die ons waarschuwen.’ Kwartslag, draai naar de linkercamera, wachten. ‘Hier groeit een monster.’

Hij draait een kwartslag terug, naar nog een andere camera, een die hem volledig in beeld neemt, en loopt er met langzame, vastberaden passen naartoe. ‘Vanavond neem ik u mee naar het verleden, naar vijftien jaar geleden, om precies te zijn. Ik ga u het verhaal vertellen van Julie Meskens, een pas afgestudeerde dierenarts, een jonge vrouw in verwachting van haar eerste kind, met plannen en dromen voor de toekomst. Een vrouw die voor iedereen klaarstond, die hield van het leven. Een zonnekind dat er ondanks haar eigen verdrietige jeugd toch in slaagde een succesvol leven op te bouwen.

Maar, ik ga u ook vertellen over een monster.’ Hij laat een dramatische stilte vallen. ‘Het monster dat haar ontvoerde en vermoordde.’

Hoofdstuk 2

Tom

Tom schudt geërgerd zijn hoofd. ‘Die De Saegher hangt nu al mijn keel uit met zijn Kwaadaardige Drievuldigheid,’ zegt hij. Hij zit voorovergebogen op de bank met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn blik is gefocust op de grote flatscreentelevisie tegen de muur.

Eloise, die aan het andere einde van de bank zit, grinnikt. Tom heeft haar vanavond uitgenodigd om bij hem naar de uitzending te kijken. Ze was per slot van rekening Julies beste vriendin, en ze is ook de peetmoeder van Hannah, Tom en Julies dochter. Toen Julie verdween, dacht de politie initieel dat Tom iets met haar verdwijning te maken had en was Eloise de enige die in zijn onschuld geloofde. Na Julies dood had Eloise er alles aan gedaan om hem te helpen, hoewel haar eigen verdriet minstens zo diep klauwde als het zijne. Dat zal hij nooit vergeten.

Wanneer hij terugdenkt aan die periode, krijgt hij het ijskoud. De onzekerheid die maar bleef duren, zijn arrestatie, de pijn, de eenzaamheid. Hij schudt de kilte van zich af.

‘Het is toch waar?’ gaat hij verder. ‘De enige reden dat Pieter De Saegher Oscar nog zoekt, is omdat hij hoopt zo zijn carrière te redden.’

‘Waarom kijk je dan?’ vraagt Eloise.

‘Niet kijken is geen optie,’ antwoordt hij.

‘Niet kijken is geen optie,’ herhaalt Hannah, die met opgetrokken knieën tussen hen in zit, op een pedante toon. Ze is vijftien en op het hoogtepunt van haar puberteit. Tenminste, Tom hoopt dat dit het hoogtepunt is, want erger dan dit kan hij niet verdragen. Ze maken al de hele avond ruzie.

Eloise probeert de sfeer te verlichten. ‘Kom op, meid, gun je vader dit.’

‘Sorry, ik wil dit echt niet zien. Ik dacht dat dat duidelijk was.’

Tom slaakt een gefrustreerde zucht. ‘Kun je alsjeblieft voor één keer gewoon doen wat ik vraag? Nog een halfuur en het programma is afgelopen. Dan kun je doen wat je wil.’

‘Ik wil naar Stephanie,’ zeurt Hannah verder.

‘Hannah, ik vind het belangrijk dat we dit samen doen. Je kunt morgen ook naar Stephanie. Het is trouwens al veel te laat.’

Hannah rolt met haar ogen. ‘Toen ik het de eerste keer vroeg, was het nog niet te laat. En ik wil dat stomme programma niet zien. Ik wil bij Stephanie blijven slapen.’

Toms frustratie groeit, maar Eloise kijkt hem waarschuwend aan. Ze is niet alleen Toms beste vriendin, maar ook de enige volwassene die Hannah vertrouwt. Naast Deirdre, Toms partner en de moeder van zijn tweelingzoons, is Eloise de allerbelangrijkste persoon in het leven van Tom en Hannah. Toms ouders zijn allebei overleden en met zijn oudere broer en zus heeft hij als nakomertje nooit een hechte band gehad. Eloise was een soort surrogaatmoeder voor Hannah toen ze klein was. Dat was voordat hij Deirdre leerde kennen, natuurlijk. Tom heeft zoveel aan Eloise te danken. Hij zou niet weten wat te doen zonder haar. Op dagen als vandaag hoeft hij maar te bellen en ze staat er, hoewel ze zelf ook een gezin heeft. Ze is de enige die het verlies en de onmacht begrijpt. Julies vader is er natuurlijk ook nog, maar met hem heeft Tom altijd een gecompliceerde band gehad. In de buurt van Jean-Pierre Meskens heeft hij voortdurend het idee dat hij tekortschiet. Niets lijkt goed genoeg voor zijn ex-schoonvader: noch Toms werk als muziekdocent, noch de auto waarmee hij rijdt, noch zijn tweelingzoons Lukas en Sander. En vooral niet de opvoeding van Hannah, de kleindochter van Jean-Pierre.

Tom kijkt tersluiks opzij naar zijn dochter. Hannah lijkt heel erg op Julie, maar doet er alles aan om dat te verbergen. Ze heeft haar haren, die van nature donkerblond zijn, onlangs vlammend rood geverfd en in een bob met een lange pony laten knippen. Je ziet haar ogen amper, wat vermoedelijk haar bedoeling is. Tom had gehoopt dat ze vanavond samen naar de uitzending zouden kijken. Hun relatie loopt zo moeizaam de laatste tijd dat hij dacht

op deze manier met Hannah over Julie te kunnen praten, maar daar heeft ze duidelijk geen zin in. Waarom begrijpt ze niet dat het belangrijk is voor hem om de herinnering aan Julie levend te houden? Deirdre is speciaal voor de gelegenheid met Lukas en Sander naar Wenduine vertrokken, waar haar zus Diana een appartement heeft, zodat vader en dochter samen wat tijd kunnen doorbrengen, maar het lijkt er niet op dat de avond een succes wordt.

‘Ik ga naar de wc,’ zegt Hannah, terwijl ze zich overeind hijst. ‘Tenzij dat ook al niet meer mag.’

Tom zucht en laat zich achterover zakken in de zachte kussens van de bank.

‘Waarom laat je haar niet gewoon gaan, Tom?’ vraagt Eloise wanneer Hannah buiten gehoorsafstand is. Ze pakt haar glas rode wijn van de salontafel en rolt de fijne steel tussen haar vingers. ‘Ik snap wel dat ze niet wil kijken. Ik bedoel, een leuk onderwerp is het tenslotte niet.’

‘Omdat het over haar moeder gaat. Is dat zoveel gevraagd?’

Eloise kijkt hem ernstig aan. ‘Haar dode moeder. Je pusht haar te veel. Op die manier ga je haar alleen maar verder van je wegduwen.’

‘Nog verder? Denk je echt dat dat kan? Volgens mij haat ze me.’

‘Natuurlijk haat ze je niet. Maar ze heeft het moeilijk. Eerlijk gezegd maak je het haar ook niet makkelijk, vind ik.’

‘Hè?’ Tom kijkt weg van het televisiescherm. ‘Wat bedoel je daarmee?’

Eloise laat de rode vloeistof in haar glas in het rond dansen. ‘Je houdt haar erg kort, besef je dat wel? Ze is vijftien, geen kind meer.’

‘Vijftien, inderdaad. Minderjarig, dus. En mijn verantwoordelijkheid,’ antwoordt hij kortaf. Eloise hoort aan zijn kant te staan.

‘Ik weet dat je haar alleen maar wil beschermen. Je moet echt een uil zijn om niet te snappen dat jij, door wat je hebt meegeemaakt, lichtelijk paranoïde bent.’

Tom trekt zijn wenkbrauwen op en wil protesteren dat hij helemaal niet paranoïde is, maar ze houdt hem tegen met een bewe-

Hoofdstuk 3

ging van haar hand, waardoor haar armbanden rinkelen. ‘Nee, je moet me nu niet gaan tegenspreken. Je houdt haar echt heel kort. Maar zoals ik al zei: ik begrijp het. Je zou voor minder...’ Ze knikt even naar de tv, waar Pieter De Saegher met zijn gestylede stoppelbaard in close-up het scherm vult. ‘Je wil dat je kind klein blijft, zodat je haar op je arm kan blijven tillen, kan knuffelen, haar hoofdje tegen je borst genesteld. Maar dat gaat niet, Tom. Kinderen groeien. Ze worden groter, zodat je hen kan loslaten. Je móét dat zelfs, het wordt fysiek onmogelijk ze te blijven dragen. Leuk is dat niet, maar dat is nu eenmaal hoe het gaat.’

Tom kijkt gefronst in het niets. Hij snapt wel wat ze wil zeggen, maar hij heeft er niet veel behoefte aan het te horen.

‘Kijk,’ gaat Eloise verder. ‘Het enige wat ik wil zeggen, is dat je misschien af en toe de teugels wat meer kan laten vieren, anders leer je haar nooit om het te redden in de echte wereld. Je zult er niet heel haar leven voor haar kunnen zijn. Dat weet je best.’

Natuurlijk weet hij dat. Maar de teugels laten vieren, hoe doe je dat? Hoe kun je een kind dat als twee druppels water lijkt op haar dode moeder loslaten zonder je zorgen te maken? Het is niet dat hij Hannah niet vertrouwt, daar gaat het niet om. Hij vertrouwde Julie ook. Nee, het is de rest van de wereld die hij wantrouwt. De wereld waarin Oscar kon doen wat hij deed.

‘Weet je wat ik hoop, Eloise?’ zegt hij. ‘Dat die omhooggefallen journalist voor een keer eens iets goeds doet en vanavond voor een doorbraak zorgt. Ik hoop dat hij Oscar eindelijk vindt en dat ik dan weer kan ademen, dat mijn hart niet stopt met kloppen zodra Hannah vijf minuten later thuis is dan voorzien. Of wanneer ze haar telefoon niet opneemt, of niet antwoordt op mijn berichten. Ik hoop dat de nachtmerries dan zullen stoppen. Dat ik niet meer midden in de nacht uit mijn bed moet, panisch, nat van het zweet, om in haar kamer te gaan controleren of ze er nog is. Ik weet dat ik haar kort houd, maar zolang ik dat doe, heb ik haar tenminste nog bij me. *So be it* dat ze me haat. Ik heb liever een dochter die me haat, dan een die er niet meer is.’

Pieter

Op het scherm is een foto te zien van Julie Meskens, drieëntwintig jaar, in een zomerjurk op een strand, haar blote voeten onzichtbaar in de branding. De camera zoomt in op haar gezicht. Rond haar hals hangt een gouden kettinkje met een klavertje vier.

Met sombere blik vertelt Pieter De Saegher zijn publiek hoe Julie op jonge leeftijd haar moeder verloor, toen die op een grauwe valentijnsavond werd aangereden terwijl ze naar huis fietste.

‘De jonge Julie en haar vader Jean-Pierre kwamen er alleen voor te staan. Van de ene op de andere dag veranderde hun leven en verliet Julie het dorp waarin ze was opgegroeid.’ Pieter kijkt droevig in de camera, die hem opnieuw in close-up neemt. ‘Ze moest helemaal opnieuw beginnen in een stad en op een school waar ze niemand kende, maar ondanks wat ze had meegemaakt, vond Julie de discipline om haar leven weer op de rails te krijgen. Ze studeerde af als dierenarts en ging samenwonen met haar vriend Tom Van de Velde. Hun liefde werd niet veel later bezegeld met Julies zwangerschap en het leek erop dat het een prachtige zomer zou worden.’

Hij weet hoe dit werkt; hij heeft het al zo vaak gedaan. Eerst moet hij de kijkers tonen dat het slachtoffer iemand uit hun eigen leefwereld had kunnen zijn, iemand voor wie ze sympathie voelen. Iemand die net als zij met tegenslag te maken kreeg, maar erin slaagde om haar problemen te overkomen. *The heroine’s journey*. Het slachtoffer is heilig. Vervolgens vertelt hij welk gruwelijk lot haar werd toebedeeld. De kijkers kunnen nu in de veilige cocon van hun woonkamer – met een bakje paprikachips balancerend op hun knieën en de hond aan hun voeten – griezelen bij de gedachte aan al dat vreselijks. Even vergeten ze te kauwen en merken ze niet dat de hond intussen met zijn snuit in het chipsbakje zit. Na enkele seconden komen ze dan terug

in het hier en nu, terwijl ze opgelucht ademen in het besef dat ze de dans zijn ontsprongen: het is hún niet overkomen. Het overkomt namelijk altijd iemand anders. Opgelucht drukken ze vrouw, man, kind of hond dicht tegen zich aan om zich even later te verwonderen over de klefheid van hun chips.

Fout. Grote fout, denkt Pieter.

Het overkomt namelijk alleen maar iemand anders, tot jódie iemand bent. Dat weet hij maar al te goed. Hij maakte het zelf mee met zijn zus, die door haar dealervriendje werd vermoord en in de goot werd gedumpt. Zijn ouders waren die ‘iemand anders’ die de politie aan de deur kregen met de boodschap dat hun dochter Tinne nooit meer thuis zou komen. Net zoals Julies vader, Jean-Pierre Meskens, die ‘iemand anders’ was, die vijftien jaar geleden een soortgelijk nieuws te horen kreeg. Of Tom Van de Velde, Julies vriend en de vader van haar dochter.

Maar dat is niet wat hij vanavond wil vertellen, dat is niet zijn werk.

Het is Pieters taak om een helder verhaal te schetsen, zodat de kijkers weten wie de goeden en wie de slechten zijn. Daarover mag geen twijfel bestaan. Het doet dus niet ter zake dat Julie in werkelijkheid ongepland zwanger werd en niet meteen wist wie de vader was. Of dat haar vriend, Tom, op het moment dat ze het ontdekte, eigenlijk haar ex was. Of dat ze kon drinken als een tempelier en geregeld ergens ontwaakte zonder zich te herinneren hoe ze daar was terechtgekomen. Ook is het niemands zaak te weten dat hijzelf, Pieter De Saegher, onderzoeksjournalist, bestsellerauteur en televisiepersoonlijkheid, een aantal keer het bed deelde met Julie Meskens voor haar tragische verhaal zijn begin kende. Dat zou de mensen alleen maar in verwarring brengen. Het enige wat ze moeten weten is dat Julie een onschuldig slachtoffer was en haar moordenaar een walgelijk creatuur dat het niet verdient dezelfde zuurstof in te ademen als de rest van de mensheid. Zo simpel is het.

‘Maar wat voor dit jonge stel een zorgeloze zomer had moeten worden, veranderde in een hel toen Julie op 3 augustus 2005

spoorloos verdween uit haar eigen appartement.’ Een foto van de – toen nog nieuwe – woonwijk waar Julie woonde, verschijnt in beeld. ‘Oscar Plessers, de bovenbuurman van Julie, slaagde erin om de jonge vrouw op klaarlichte dag te ontvoeren. Ze was zeven maanden zwanger.’

Terwijl een droevig pianomuziekje op de achtergrond speelt, zien de chipsetende televisiekijkers nu een heleboel foto’s van Julie met haar zwangere buik over het scherm voorbijkomen.

‘Waarom, vraagt u zich ongetwijfeld af. Waarom besluit iemand een zwangere vrouw te ontvoeren? Waarom brengt iemand een ongeborn kind in gevaar? Wat voor mens doet zo iets? Wel, dat zal ik u vertellen: alleen een psychopaat is tot zo iets in staat. Laat mij u meenemen in het levensverhaal van Oscar Plessers.’

Julie verdwijnt uit beeld en wordt vervangen door een sinister uitziende foto van een uitgebrande woning. ‘Dit is het huis waarin Oscar opgroeide. Het staat in hetzelfde dorp als dat waar Julie werd geboren, en dat is uiteraard niet toevallig. In dit huis woonde Oscar samen met zijn moeder. Mevrouw Plessers stond erom bekend niet vies te zijn van een glaasje meer of minder. De titel “Moeder van het Jaar” zou ze nooit gewonnen hebben.’

Dat laatste stond niet in het script, maar is eruit voor Pieter er erg in heeft. Ellens fout, denkt hij, met haar opmerking over ‘Vader van het Jaar’.

De foto van het huis wordt vervangen door een oude schoolfoto van Oscar. In zijn lijkleke gezicht staan twee doffe, ingevallen ogen. De irissen zijn zo licht van kleur dat ze bijna wit lijken.

Ooit had Pieter medelijden met Oscar, toen hij voor het eerst zijn verhaal leerde kennen. Toen geloofde hij nog dat er iets goeds in hem schuilde, diep vanbinnen, onder de duisternis, maar dat krediet speelde Oscar volledig kwijt de dag waarop Julie gevonden werd.

‘Oscars vader,’ gaat Pieter verder, ‘verdween met de noorderzon nog voor Oscar werd geboren.’ Van een afwezige vader gesproken.